

siis hakkas ta sedda õppind teed tassaste alle tulles. Agga seal sündis temmale, mis ja mõnnelegi temma suggusele enne sündind: silmad läksid kirjaks, temma kummistas ja kukkus. Ja hull rahvas, kes otse juhtumisse kumbel ollid kokko tulnud sedda ehitamisse ja parrandamisse tööd vaatama, seisis al maa peal ja ehmatas sedda nähhes, ja ksisendas: „Oh nüüd ta kukub, ta kukub, torni otsast, surnuks wiist ja purruks!“ Agga temma olli kirjako pole langend ja kukkus kirjako kattukse peale, agga segi olli raske hoop, ja uimane ja surno nõul weres temma mõda kattust alla pididi. Agga kirjako seina äres seisis suur kõrge pu, mis omma ladwaga ullatas kirjako kattukse harja, ja nenda kui mees weres, wõttis tihhi okstega pu tedda wasto. Agga temma ei sanud weel ei käsfi egga jalgo ligutatud, ja rahwas ksisendas weel ikka, sest et ei wõinud arwata kas ta ellus wõi surnud pididi ollema ja et ka weelgi wõis wigga-

seks ja surnuks kukkuda surest kõrgest puust. Sest raskeste kukkus ta ühhest otsast teise et lehked kobbisesid ja oksad rakisid. Agga wata: piisut hawalt hakkas mees toibuma, ja arrosama, ja püdis kättega puokstesse kinni, ja allumiste oksesesse tõeste kinni hakkates tulles ta pu pealt mahha ja seisab maas omma eneste jalge peal püsti, ja jõuab, et küsilmist walge kui lummi ehmatusse ja hirmo parrast, siiski küsijatele öölda, et ta terve on ja wigga ei sanud kuski. Ja keif hakkawad ta ümber kaela ja terretawad tedda, kui olleks ta kaua ärra olnud ja pitkalt teelt tulnud, ja kiitwad sedda suurt immetööd, et innimenne torni otsast kukub ja siiski ellusse ja terweks jääb. Ja mehhe naene tuli ka joostes, ja ta lapsed temmaga, sest nemmadki ollid kukkumisest kuulnud, ja sure rõmoga näggi ta omma mehhe püsti seiswad ja hakkas ta ümber kaela, ja heitis siis põlwili mahha ja tännas sure healega Jumma-